

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/449/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112217060
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7112217060.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v spore žalobcu CASH COLLECTORS SK, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 44 703 015, zast.: AK Herceg, s.r.o., so sídlom Košická 56, Bratislava, IČO: 35 890 240, proti žalovanému V. B., Z.. XX.XX.XXXX, F. Z. B., A. X/XXX, (teraz na neznámom mieste), o zaplatenie 3.130,75 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie, č.k. 10C/224/2013-146 z 31.1. 2017

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v napadnutej časti, t. j. o zamietnutí žaloby 51,79 € a úrokoch z omeškania do dňa 26.10.2010 vo výške 450,46 € v ostatnej napadnutej časti a vo výroku o náhrade trov konania z r u š u j e rozsudok a v rozsahu zrušenia vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 879,48 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 27.10.2010 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), stranám sporu náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

Vychádzal z toho, že žalobca podaným návrhom vychádzal z toho, že žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu t.j. Slovenská sporiteľňa a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej v rozhodnutí „Slovenská sporiteľňa“), uzatvorila so žalovaným dňa 20.09.2005 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX. Súčasťou tejto zmluvy sú tiež všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne účinné od 01.0.82002 a sadzobník poplatkov Slovenskej sporiteľne. Žalovaný sa v zmysle zmluvy oboznámil so všeobecnými obchodnými podmienkami a sadzobníkom poplatkov a súhlasil s nimi. Na základe tejto zmluvy poskytla Slovenská sporiteľňa žalovanému úver vo výške 1.659,70 eur, žalovaný sa ho zaviazal splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 43,25 eur, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol určený dňom 10.10.2005 a konečná splatnosť úveru bola určená dňom 10.09.2010. Splatnosť splátok bola dohodnutá mesačne vždy k 10. Dňu v mesiaci. Zmluvné strany dohodli poplatok za správu úveru vo výške 1,67 eur mesačne. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá vo výške 17,30% ročne a RPMN vo výške 9,35%. Žalovaný využil možnosť čerpať úver od Slovenskej sporiteľne, avšak podmienky pre splácanie riadne nedodržiaval a dostal sa so splácaním do omeškania. Slovenská sporiteľňa ho na túto skutočnosť upozorňovala a vyzývala ho na úhradu jeho splatných záväzkov. Slovenskej sporiteľni tak vznikla pohľadávka voči žalovanému na sumu celkom vo výške 3.130,75 eur, pozostávajúca z istiny úveru po splatnosti vo výške 2.628,50 eur, riadneho vyčísleného úroku vo výške 51,79 eur, vyčíslených úrokov z omeškania do dňa postúpenia pohľadávky t.j. 26.10.2010 vo výške 450,46 eur. Následne Slovenská sporiteľňa postúpila pohľadávku na žalobcu. Na základe uvedeného tak žalobca žiada aby súd zaviazal žalovaného na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu.

Slovenská sporiteľňa uzavrela so žalovaným dňa 2.09.2005 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 1.560,34 eur, pri

úrokovej sadzbe 17,30% a RPMN vo výške 9,35%, s poplatkom za správu úveru vo výške 1,47 eur. Žalovaný sa predmetný úver zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach v sume 43,25 eur s tým, že splatnosť prvej splátky je dňom 10.10.2005 a splatnosť poslednej splátky dňa 10.09.2010. nakoľko si žalovaný svoje povinnosti späté s riadnym a včasným splácaním predmetného úveru nesplnil, Slovenskej sporiteľni tak vznikla pohľadávka voči žalovanému na sumu celkom vo výške 3.130,75 eur, pozostávajúca z istiny úveru po splatnosti vo výške 2.628,50 eur, riadneho vyčísleného úroku vo výške 51,79 eur, vyčíslených úrokov z omeškania do dňa postúpenia pohľadávky t.j. 26.10.2010 vo výške 450,46 eur. Následne Slovenská sporiteľňa postúpila pohľadávku na žalobcu. Na základe uvedeného tak žalobca žiada aby súd zaviazal žalovaného na plnenie v zmysle podaného žalobného návrhu.

Z vykonaného dokazovania mal súd za to, že právny vzťah medzi stranami je potrebné posúdiť podľa ustanovení Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., ktoré postupne od roku 1977 upravovali bežný účet (§ 51, 334-340 a iné), ďalej v súvislosti vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie súd posudzoval aj zmluvy podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, a ďalej podľa zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

Súd preskúmal uzavretú spotrebiteľskú zmluvu a zistil, že v nej dohodnutá výška RPMN bola určená nesprávne vo výške 9,35%. Z rozhodovacej činnosti súdu, ako aj z legislatívnych procesov je súdu známe, že v období, keď bola podpísaná zmluva, bola nesprávne prebratá smernica Rady 87/102/EHS z 22.decembra 1986 v znení smernice 90/88/EHS a smernice 98/7/ES, a to najmä z dôvodu, že tento zákon bol prijatý ešte pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie. Problémom sa ukázala skutočnosť, že vzorec pre výpočet RPMN nesprávne predpokladal, že spotrebiteľský úver bude splatený len jednou splátkou bez akýchkoľvek ďalších poplatkov, hoc aj na konci úverového obdobia, čo je pre bankový sektor značne nevýhodné a dochádzalo tak k podhodnoteniu úverov. Dôvodová správa zákona č. 264/2006 ktorým sa novelizoval okrem iného aj zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, k bodu 16 uvádza: „V súčasnosti účinný zákon upravuje v prílohe výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľských úveroch, avšak vzorec pre tento výpočet neodráža časovú hodnotu peňazí. Tento vzorec na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov je správny iba pre prípad, že poskytnutý spotrebiteľský úver bude splatený jednou splátkou bez akýchkoľvek ďalších poplatkov. V odlišnom prípade takto vypočítaná miera nákladov podhodnocuje skutočnú mieru nákladov a spotrebiteľ dostane skreslené informácie o nákladoch spojených s úverom. Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov vzťahujúcich sa na spotrebiteľský úver bola v prílohe I smernice ustanovená základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutých úverov na jednej strane a splátok a nákladov na druhej strane, pričom po dosadení všetkých prvkov rovnice, ktoré sú známe zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, možno algebrou alebo pomocou série aproximácií vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov poskytnutého spotrebiteľského úveru. Návrhom zákona sa zabezpečuje transpozícia vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov tak, aby výsledok odrážal skutočnú mieru nákladov. (získané z webového sídla Národnej rady Slovenskej republiky: <http://www.nrsr.sk/web/Page.aspx?sid=zakony/zakon&ZakZborID=13&CisObdobia=3&CPT=149>).

Na základe uvedeného, preto súd považuje v zmysle § 4 ods. 4 predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný z predmetného úveru podľa vyjadrenia žalobcu zo dňa 07.05.2014, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 13.05.2014 vyplýva, že vyčerpal sumu 1.659,70 eur a vykonal úhrady vo výške 780,22 eur. Keďže súd vyhlásil tento úver za bezúročný a bez poplatkov, úhrady žalovaného mali byť v celom rozsahu pripísané na istinu úveru, súd tak zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 879,48 eur, ako sumy rozdielovej medzi skutočnou vyčerpanou výškou úveru a tým, čo žalovaný splatil. Žalobca mal vo veci iba čiastočný úspech, keď z uplatnenej istiny 3.130,75 eur mu súd priznal sumu 879,48 eur, a vo zvyšku súd návrh zamietol. Vzhľadom na to, že žalovaný, ktorý bol úspešnejší v tomto konaní, nežiadal priznať náhradu trov konania, súd preto rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V podanom odvolaní na č.l. 108-110 spisu podľa obsahu odvolania žalobca žiada zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavej časti, zrušuje rozsudok súdu a vracia na ďalšie konanie s tým, že udeľuje plnú moc spoločnosti AK Herceg, s.r.o.

3. Uznesením č.k. 5Co/296/2017-162 z 18.9.2017 odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na odstránenie procesných nedostatkov.

4. Okrem iného v odvolaní sa namietalo to, že ak by právny predchodca žalobcu nevypočítal v ZoSe RPMN podľa v čase uzatvorenia zmluvy platného zákonného vzorca, mal by následkov uvedených

nižšie za následok jeho neoprávnenú diskrimináciu, nakoľko by ním vypočítaná RPMN bola podstatne vyššia ako RPMN vypočítaná na základe vzorca vyjadreného v prílohe ZoSÚ konkurentný - slovenskej sporiteľne. Priemerný spotrebiteľ by nebol schopný pochopiť zložitú otázku aplikácie Smernice 93/13/EHS v rozpore so znením ZoSÚ, nakoľko v tejto otázke neplánuje zhoda medzi odbornou verejnosťou - priemerný spotrebiteľ iba ťažko porozumie výpočtu hodnoty RPMN. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne.

5. Okrem iného rozoberal sa v odvolaní odvolateľom priamy účinok smernice, ktorý sa má údajne pripustiť iba vo vertikálnej rovine, preto nie je v tomto prípade použiteľný (úverová zmluva je vzťahom medzi dvoma subjektmi súkromného práva). Tento konformný výklad by mohol viesť k prepojeniu jasného vzorca v zákone na obraz iného vzorca v smernici. Ďalej sa rozoberá možnosť chybného vzorca, lebo v dôvodovej správe zákonom č. 264/2006 Z.z. sa uvádza: že návrh zákona ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, reaguje na nesúlad pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov, nakoľko ide o chybný vzorec...“. Preto hlavný predchodca žalobcu - SLSP nemohol uviesť inú RPMN ako vypočítanú v zmysle v tom čase platných právnych predpisov. V časti zamietajúcej navrhol žalobca teda zmeniť rozsudok, lebo Ústavný súd v rozhodnutí III.ÚS 192/06 konštatoval, že nekoná súd v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku I. ods. 1 Ústavy a mohlo by byť porušené právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy, lebo analogické situácie sa nemôžu riešiť súdom odchylným spôsobom. Odvolateľ považuje rozhodnutia o ústavnom súde za ustálenú judikatúru.

6. Žalovaný sa nevyjadril k odvolaniu, jeho pobyt nie je známy a bol mu doručený rozsudok len spôsobom vyvesenia na úradnej tabuli súdu prvej inštancie. Žalovaný ako občan neznámeho pobytu si podľa poučenia (č.l. 167 spisu) mal rozsudok prevziať v informačnom centre okresného súdu č.dv. 01 v stránkových dňoch.

7. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a rozsudok, ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie (okrem zrušujúcej časti výroku).

8. V zrušenom výroku v zamietajúcej časti zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), preto ho, podľa § 389 ods.1 CSP zrušil, lebo v nej súd nesprávne právne posúdil tým, že nepreskúmateľne odôvodnil vec a preto rozsudok v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. zodpovedá § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a týka sa chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

11. Žalobkyňou uplatnený odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. zodpovedá § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Súd v meritórnom rozhodnutí v časti napadnutej použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

13. Je ale treba doplniť, že v spotrebiteľských sporoch nie je možné čiastočne stroho a nepreskúmateľne odôvodnený rozsudok a to aj keď pobyt žalovaného nie je známy (č.l. 73 spisu). Dcéra bez zápisničného výsluchu podaním zo dňa 20.2.2014 (pred 4 rokmi) uviedla, že nemá znalosť, kde sa zdržiava jej otec V. B., nakoľko s ním nie je v osobnom ani v telefonickom kontakte vyše 13 rokov a odmieta byť jeho poručičkou. Z č.l. 83 je zrejmé, že ani vedľajší účastník (ďalej len VÚ) v podaní zo dňa 4.8.2014 nemá žiadnu vedomosť, kde sa zdržiava žalovaný, avšak z opatrnosti žiadal v uvedenom podaní žalobu zamietnuť, pričom nezabudol si vyčíslieť odmenu právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou vo výške 309,61 €.

14. Žalobca nikdy nepreukázal, aby jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s. pred postúpením pohľadávky vyzvala žalovaného na úhradu jeho dlhu potom, čo bol 90 kalendárnych dní v omeškaní so splácaním v zmysle prvej vety § 92 ods.8 Zákona o bankách.

15. Keďže z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nepochybne vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktorý jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky (IV. ÚS 115/03). Taktiež aj z judikatúry ESLD vyplýva, že nemá každý argument strany sporu, teda na taký, ktorý by bol pre spor bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (séria A, rozsudok Georgiagis c. Grécko z 29.5.1997, č. 303-b; napr. aj Hingin c. Francúzsko z 19.2.1998).

16. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora platí, že keď sa osoby podliehajúce súdnej právomoci môžu dovolávať proti orgánu, ale aj voči štátu, môžu tak urobiť bez ohľadu na postavenie v akom vystupujú, či už ako verejný alebo súkromný orgán. V jednom aj druhom prípade je totiž potrebné zabrániť tomu, aby štát mohol využiť nedodržanie práva únie (rozsudok z roku 1986, Marshall 152/84 ako aj zo 14.9.2000, Colina Chiappero, C-343/98, aj Elchinov C-173/09). Preto sa nemožno odvolávať jednotlivcami na Smernice, ktoré chránia spotrebiteľov a ktoré vyplývajú z pravidiel uplatniteľných na vzťahy medzi jednotlivcami. So zreteľom na ustálenú súdnu prax v roku 2018 možno pri spotrebiteľských zmluvách uzatvorených pred 1.5.2018 aplikovať rozsudky Súdneho dvora Európskej únie, nemožno však aplikovať uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2017 (ktorý podáva výklad zmluvných vzťahov podľa zák. č. 129/2010 Z.z.).

17. V podstate aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR 6 Cdo 207/2011 jednoznačne plynie, že zásadne len v sporovom konaní, t.j. strana žalobcu a strana žalovaného môže sa brániť aj v exekučnom konaní sama a nie je potrebné podávať právnu pomoc spotrebiteľovi, resp. ustanovovať mu zástupcu.

18. Pre úplnosť sa v tomto spore uvádza, že o pripustení vstupu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS Prešov uznesením č.k. 11 Co 452/2015-132 z 29.4.2016 bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie z 2.7.2014 (bolo vyhovené).

19. Okrem iného odvolací súd zistil, že zmluva uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovaným zo dňa 20.9.2005 č. XXXXXXXXXXX platila spolu so Všeobecnými obchodnými podmienkami Slovenskej sporiteľne účinnými od 1.8.2002, avšak žalovaný nesplácal úver vo výške 1.659,70 € pri pravidelných mesačných splátkach a konečná splatnosť úveru, v roku 2010 k tejto nedošlo, lebo žalovaný riadne dlh nesplácal, dostal sa do omeškania a nepreukázala v celom konaní Slovenská sporiteľňa, že by vyzvala žalovaného, že došlo k zosplatneniu úveru, resp. čo splatil, čo nesplatil a bola postúpená pohľadávka až v roku 2010, presne 26.10.2010 žalobcovi, a teda postupca si mohol uplatňovať práva z tejto zmluvy, avšak postupník už nemôže si uplatňovať práva podľa zmluvy zo dňa 2.9.2005 č. úveru XXXXXXXXXXX, predmetom ktorého bolo poskytnutie splátkového úveru vo výške 1.560,34 € pri úrokovej sadzbe 17,30 € a RPMN vo výške 9,35% s poplatkom za správu úveru vo výške 1,47 €, lebo nedošlo vôbec k poslednej splátke s riadnym splácaním predmetného úveru a žalovaný má neznámy pobyt nie od roku 2014, ale zrejme od roku 2010, čo samozrejme nepreukazoval žalobca, ale toto vyplýva zo spisu. Riadne vyčíslený úrok vo výške 51,79 € a vyčíslené úroky z omeškania do dňa postúpenia pohľadávky, t.j. 26.10.2010 vo výške 450,46 €, ak súd prvej inštancie zamietol jeho rozhodnutie je správne a zákonné a toto nemožno postupníkovi, teda CASH COLLECTORS SK s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy č. 49 v Bratislave priznať.

20. Aj keď súd prvej inštancie posudzoval tento vzťah podľa Občianskeho zákonníka § 51 a nasl. a išlo o spotrebiteľský úver a ďalej posudzoval spor podľa zákona č. 634/1992 o ochrane spotrebiteľa, kde treba mať na zreteli, že ak bez náležitého odôvodnenia rozhodol súd prvej inštancie podľa § 4 ods. 4, predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov, toto rozhodnutie je predčasné so zreteľom na už uvedenú absenciu dôvodov rozsudku, lebo ani žalobca, ani žalovaný pri vyhlásení rozsudku neboli, žalovaný nemá svoj pobyt známy v Slovenskej republike viac ako štyri roky a nie je možné potvrdiť, aby sa vôbec dozvedel o zosplatnení celého úveru.

21. Odvolanie nebolo podané čo do rozsahu vyhovujúcej časti (pobyt žalovaného nie je známy) a v odvolaní žiada len svoje žalobca, teda len zamietajúcu časť, a preto v tejto uvedenej napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený.

22. Odvolací súd ani nehodnotil vec z hľadiska nevedomosti o zosplatnení žalovaného celého úveru, či dôležitá otázka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok bola preukázaná alebo nie, avšak schopnosť žalovaného preukázať takéto splnenie podmienok postúpenia reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením je z hľadiska dôkaznej situácie na žalobkyni. Prechod žalobou uplatneného práva na postupníka teda na súčasného žalobcu, ako aj nedostatok aktívnej legitímácie nemožno konštatovať z hľadiska preskúmvacích mantinelov vymedzených odvolaním žalobcu následne odvolacím súdom. Žalovaný nevie o ničom a žalobca zatiaľ nepreukázal, či vôbec mal oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru vzhľadom na už naznačené dôležité právne otázky, lebo dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je vo sfére súkromného práva jeho neplatnosť a tu už neexistuje časový priestor pre túto interpretáciu úpravy vzhľadom na rozsah odvolania. Z pohľadu tolerancie správania sa právneho predchodcu žalobkyne je preto rozhodujúce, či postupca reagoval zákonne a či preukázal postúpenie pohľadávky zákonným spôsobom, čo možno len zistiť pri doplnení dokazovania.

23. Navyiac odvolací súd považuje v súvislosti s rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky uviesť, že spotrebiteľské právne postavenie žalovaného pri preukázaní postúpenia pohľadávky by sa nezmenilo, lebo povinnosť platiť žalobcovi úroky trvá zo skutočného vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov pri prípadnom zosplatnení úveru (odstúpenie od úverovej zmluvy, čo vyplýva priamo z obchodného zákonníka). Navyiac pre spotrebiteľa, t.j. žalovaného je výhodnejšie pri zohľadnení ust. § 52 ods. 2 veta tretia Obč. zák., podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, lebo Občiansky zákonník (ani zákon o spotrebiteľských úveroch), výslovne

inú právnu úpravu nevylúčil, čo nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z úveru za dobu po zosplatení úveru neobsahuje (pozri aj Smernicu 2008/48/ES).

24. Odvolaciemu súdu je známe, že od 1.5.2018 novela zákona č. 129/2010 Z.z. v znení od 1.1.2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov z dôvodu rozporu zákona so Smernicou Slovenská republika pri implementácii Smernice išla pri požiadavke úplnej harmonizácie možno nad rámec podmienok stanovených Smernicou.

25. Avšak treba uviesť aj to, že v Náleze Ústavného súdu SR zo 7.2.2018 PL.ÚS 11/2016 možno vychádzať aj z odlišného stanoviska sudcu F. L. k nálezu v tejto veci, pretože ochrana spotrebiteľa predstavuje jeden z princípov, na ktorých je založené fungovanie Európskej únie, ktorým sa musí Slovenská republika ako členský štát a jej orgány pri svojej činnosti riadiť. Musí rešpektovať ho pri začleňovaní obsahu úniijného práva do vnútroštátneho právneho poriadku, ale aj sa v súvislosti s členstvom v EÚ určitej úpravy zdržať (tzv. pozitívna a negatívna implementácia - čl. IV. ods. 3 zmluvy o EÚ. Pre súdnu moc vyplynula povinnosť interpretovať a aplikovať vnútroštátne právo eurokonformným spôsobom, teda aj Smernicu Rady 93/13/EHS. Najdôležitejšie však je z tohto stanoviska, že napadnutá právna úprava však nijakým spôsobom nenarušala naplniť základné právo dotknutej osoby na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy ani právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. VI ods. 1 Dohovoru a ani právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty za podmienky, že si ho uplatnila včas v zmysle zásady vigilanti bus iura scripta sunt, lebo bolo preukázané z doterajšej súdnej praxe, že zákonodarcu nemôže odnímať alebo podstatným spôsobom generálne alebo selektívne sťažovať uplatnenie práva osoby na prístup k súdu, prípadne zo súdnej kontroly vylučujúce rozhodovanie o právach a povinnostiach (PL.ÚS 25/00, PL.ÚS 25/00, PL.ÚS 115/2011. Bolo to konštatované v tomto odlišnom stanovisku v súvislosti s argumentovaním nesúladu ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa s poukazom na čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy, čo je veľmi problematické (o.i. NS SR podobne v uznesení 7Cdo/128/16).

26. Z týchto podstatných dôvodov odvolaciemu súdu neostávalo iné nič, len v napadnutej časti (zamietajúcej) rozsudok, okrem časti potvrdenej zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a to aj v časti výroku o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. a/,b/,c/ CSP a potom má súd prvej inštancie opätovne rozhodnúť (§ 391 ods. 1 CSP).

27. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne rozhodnúť o návrhu žalobcu, bude sa riadiť naznačenými úvahami odvolacieho súdu, čo do zamietnutej časti, pretože vyhovujúca časť rozsudku nadobudla právoplatnosť, čo nebolo možné spochybniť (§ 367 ods.3 CSP).

28. V novom rozhodnutí súd rozhodne aj o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

29. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.